Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (yhdeksäs jaosto)

23 päivänä heinäkuuta 2025*

Henkilöstö – EKP:n henkilöstö – Palkkaus – Vanhempainvapaa – Unionille maksettava vero – Asetuksen (ETY, Euratom, EHTY) N:o 260/68 7 artiklan ensimmäinen kohta – Sanamuodon mukainen, asiayhteyteen perustuva ja teleologinen tulkinta – Verokanta – Verotus

Asiassa T-180/24,

DO, edustajinaan asianajajat L. Levi ja P. Baudoux,

kantajana,

vastaan

Euroopan keskuspankki (EKP), asiamiehinään O. Bubenzer, ja B. Ehlers, avustajanaan B. Wägenbaur, asianajaja,

vastaajana,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (yhdeksäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja L. Truchot (esittelevä tuomari) sekä tuomarit H. Kanninen ja T. Perišin,

kirjaaja: hallintovirkamies P. Cullen,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa esitetyn,

ottaen huomioon 29.1.2025 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Kantaja DO vaatii SEUT 270 artiklaan ja Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 50 a artiklaan perustuvalla kanteellaan kumoamaan päätöksen, joka sisältyy hänen heinäkuun 2023 palkkalaskelmaansa ja joka koskee sitä verokantaa, jota on sovellettu hänen Euroopan keskuspankilta (EKP) kyseisenä kuukautena saamaansa palkkaan ja siitä pidätetyn veron määrää (jäljempänä riidanalainen päätös).

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

Asian tausta

2 Kantaja otettiin EKP:n palvelukseen 1.1.2001. Hän työskentelee siellä tiiminvetäjänä.

3 Heinäkuussa 2023, joka käsitti 21 työpäivää, kantaja oli 11 päivää EKP:n henkilöstöä koskevien palvelussuhteen ehtojen 29 artiklan mukaisesti myönnetyllä vanhempainvapaalla, sellaisena kuin se on täsmennetty EKP:n henkilöstösääntöjen 5.11 artiklassa, ja hän työskenteli 10 päivää. Näiden säännösten nojalla, EKP:n henkilöstön jäsenille ei makseta palkkaa vanhempainvapaan ajalta.

4 EKP toimitti kantajalle 14.7.2023 hänen palkkalaskelmansa heinäkuulta 2023, jonka mukaan hänen kyseiseltä kuukaudelta saamaansa palkkaan sovellettiin samaa verokantaa kuin mitä siihen sovellettiin ajankohtana, kun kantaja ei ollut vanhempainvapaalla.

5 Kantaja teki 25.8.2023 EKP:n henkilöstöä koskevien palvelussuhteen ehtojen 41 artiklan nojalla oikaisuvaatimuksen päätöksestä, joka sisältyi hänen heinäkuun 2023 palkkalaskelmaansa ja joka koski kyseisen kuukauden palkkaan sovellettavaa verokantaa ja siitä maksetun veron määrää. Kantaja vetosi oikaisuvaatimuksensa tueksi siihen, että Euroopan yhteisöille suoritettavaan veroon sovellettavien edellytysten ja menettelyn vahvistamisesta 29.2.1968 annetun neuvoston asetuksen (ETY, Euratom, EHTY) N:o 260/68 (EYVL 1968, L 56, s. 8), sellaisena kuin se on muutettuna 30.9.2002 annetulla neuvoston asetuksella (EY, Euratom) N:o 1750/2002 (EYVL 2002, L 264, s. 15) (jäljempänä asetus N:o 260/68), 3 ja 4 artiklassa säädetään, että veron määrä on laskettava tosiasiallisesti saadun palkan perusteella. Kantajan mukaan on siis niin, että koska hän työskenteli heinäkuun 2023 aikana kymmenen päivää, kyseisen kuukauden vero olisi pitänyt laskea näiltä kymmeneltä päivältä maksettavan palkan perusteella, eikä siihen olisi pitänyt soveltaa samaa verokantaa kuin hänen kuukausipalkkaansa silloin, kun hän työskentelee koko kuukauden.

6 EKP hylkäsi oikaisuvaatimuksen 17.10.2023 antamallaan päätöksellä (jäljempänä oikaisuvaatimuksen hylkäämisestä tehty päätös) sillä perusteella, että asetuksen N:o 260/68 7 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan verokanta, jota sovelletaan sellaisesta palkasta maksettavaan veroon, joka on suoritettu lyhyemmältä kuin yhden kuukauden ajalta, on sama kuin vastaavaan kuukausittaiseen maksuun sovellettava verokanta, ja näin ollen EKP:n mukaan laskennallinen palkkatulo vastaa täyden työskentelykuukauden palkkaa. EKP:n mukaan tämä käytäntö on komission omaksuman lähestymistavan mukainen.

7 Kantaja valitti 14.12.2023 EKP:n henkilöstöä koskevien palvelussuhteen ehtojen 41 artiklan nojalla oikaisuvaatimuksen hylkäämisestä tehdystä päätöksestä, ja valitus hylättiin EKP:n pääjohtajan 5.2.2024 tekemällä päätöksellä (jäljempänä valituksen hylkäämisestä tehty päätös).

Asianosaisten vaatimukset

8 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– kumoaa tarvittaessa oikaisuvaatimuksesta tehdyn päätöksen ja valituksen hylkäämisestä tehdyn päätöksen

– velvoittaa EKP:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

9 EKP vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Kanteen kohde

10 Oikeuskäytännön mukaan kumoamisvaatimuksista, jotka kohdistuvat muodollisesti hallinnollisen valituksen hylkäämisestä tehtyyn päätökseen, seuraa, että valituksen kohteena ollut toimi saatetaan unionin yleisen tuomioistuimen käsiteltäväksi, kun vaatimuksilla ei sellaisinaan ole itsenäistä sisältöä. Sama koskee EKP:n henkilöstön jäsenen tekemää oikaisuvaatimusta (ks. vastaavasti tuomio 8.9.2021, QB v. EKP, T-555/20, ei julkaistu, EU:T:2021:552, 29 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

11 Nyt käsiteltävässä asiassa on niin, että koska oikaisuvaatimuksen hylkäämisestä tehdyssä päätöksessä ja valituksen hylkäämisestä tehdyssä päätöksessä ainoastaan vahvistetaan kantajan heinäkuun 2023 palkkalaskelmaan sisältyvä päätös, kyseisiin päätöksiin kohdistetuilla kumoamisvaatimuksilla ei ole itsenäistä sisältöä eikä niistä näin ollen ole tarpeen lausua erikseen, vaikka palkkalaskelman laillisuutta tutkittaessa on välttämättä otettava huomioon edellä mainituissa oikaisuvaatimuksen ja valituksen hylkäämisestä tehdyissä päätöksissä esitetyt perustelut (ks. vastaavasti tuomio 8.9.2021, QB v. EKP, T-555/20, ei julkaistu, EU:T:2021:552, 30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

Asiakysymys

12 Kanteensa tueksi kantaja vetoaa kolmeen kanneperusteeseen, joista ensimmäinen perustuu asetuksessa N:o 260/68 vahvistettujen maksettavan veron laskemista koskevien säännösten rikkomiseen ja ilmeiseen arviointivirheeseen, toinen perustuu yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen ja kolmas perustuu perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin.

13 Ensin on tutkittava kolmas kanneperuste ja sen jälkeen ensimmäinen ja toinen kanneperuste.

Kolmas kanneperuste, joka perustuu perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin

14 Kantaja väittää, että EKP on laiminlyönyt perusteluvelvollisuutensa, kun se on ainoastaan todennut perustelematta väitettään tai esittämättä minkäänlaisia todisteita, että se on soveltanut samaa veron laskentamenetelmää kuin komissio on soveltanut. Kantaja väittää lisäksi, ettei EKP ole selittänyt, miksi se soveltaa samaa veron laskentamenetelmää vanhempainvapaalla oleviin ja palkatonta vapaata pitäviin henkilöstönsä jäseniin, vaikka nämä tilanteet eivät ole tosiasiallisesti ja oikeudellisesti toisiinsa rinnastettavissa.

15 EKP kiistää nämä väitteet.

16 Tältä osin on muistutettava, että SEUT 296 artiklassa tarkoitettu perusteluvelvollisuus, johon viitataan myös Euroopan unionin perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan c alakohdassa, on unionin oikeuden keskeinen periaate, jonka tarkoituksena on yhtäältä antaa asianomaiselle riittävät tiedot, jotta tämä voi arvioida, onko hänelle vastainen toimi perusteltu ja onko tarkoituksenmukaista nostaa siitä kanne unionin yleisessä tuomioistuimessa, ja toisaalta antaa unionin yleiselle tuomioistuimelle mahdollisuus harjoittaa valvontaansa. Perusteluvelvollisuuden laajuutta on arvioitava konkreettisten seikkojen perusteella kiinnittäen erityisesti huomiota päätöksen sisältöön, niiden perusteluiden luonteeseen, joihin on vedottu, ja päätöksen adressaatin tarpeeseen saada selvitystä asiassa (ks. tuomio 4.7.2024, EUIPO v. KD, C-5/23 P, EU:C:2024:575, 38 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 14.12.2022, TM v. EKP, T-440/21, ei julkaistu, EU:T:2022:800, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

17 Lisäksi oikeuskäytännössä on jo katsottu, ettei hallinto ole velvollinen perustelemaan virkamiestensä ja muun henkilöstönsä palkkalaskelmia, siltä osin kuin se soveltaa näissä laskelmissa yleisesti sovellettavia säädöksiä ilman, että sillä olisi tältä osin mitään harkintavaltaa. Jos EKP:n virkamiehet tai muut henkilöstön jäsenet kuitenkin katsovat, kuten käsiteltävässä asiassa, että yksi tai useampi palkkalaskelma on heille vastainen ja päättävät tehdä oikaisuvaatimuksen ja sitten valituksen, hallinnon on perusteltava päätöksensä, joilla kyseinen oikaisuvaatimus ja sen hylkäämisestä tehty valitus on hylätty, sillä täsmennyksellä, että näiden hylkäyspäätösten perustelujen on vastattava niiden palkkalaskelmien sisältöä, joihin oikaisuvaatimus ja valitus kohdistuivat (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 18.9.2003, Lebedef ym. v. komissio, T-221/02, EU:T:2003:239, 62 kohta).

18 Käsiteltävässä asiassa sekä oikaisuvaatimuksen hylkäämisestä tehdystä päätöksestä että valituksen hylkäämisestä tehdystä päätöksestä ilmenee, että EKP on selittänyt kantajalle, että se oli tulkinnut asetuksen N:o 260/68 7 artiklan ensimmäistä kohtaa siten, että kyseisessä säännöksessä oleva viittaus käsitteeseen ”vastaava kuukausittainen maksu” edellytti sitä, että kutakin tuloluokkaa varten, sellaisina kuin ne on määritelty saman asetuksen 4 artiklassa, säädettyä verokantaa sovelletaan laskennalliseen palkkatuloon, joka vastaa täyttä työskentelykuukautta. EKP ilmoitti myös, että se oli laskenut kantajan vuoden 2023 heinäkuulta maksettavan veron suhteessa työpäivien lukumäärään soveltamalla hänelle maksettuun palkkaan samaa verokantaa, jota sovelletaan hänen tavanomaiseen palkkaansa ja joka vastaa täyttä työskentelykuukautta.

19 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että oikaisuvaatimuksen hylkäämisestä ja valituksen hylkäämisestä tehdyissä päätöksissä esitetyistä perusteluista ilmenee selvästi ja yksiselitteisesti EKP:n soveltama veron laskentamenetelmä ja kyseisen toimielimen päättely. Kantajalle on siis annettu mahdollisuus ymmärtää häntä koskevan toimenpiteen ulottuvuus, ja unionin tuomioistuimet voivat valvoa näiden päätösten laillisuutta.

20 On lisättävä, että perustelut eivät välttämättä ole tyhjentäviä ja niitä on pidettävä riittävinä, jos niissä esitetään ne tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joilla on olennainen merkitys päätöksen systematiikan kannalta (ks. vastaavasti tuomio 13.12.2017, CJ v. ECDC, T-692/16, ei julkaistu, EU:T:2017:894, 116 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Hallinnolla ei siten ole velvollisuutta ottaa kantaa kaikkiin sille esitettyihin väitteisiin (ks. vastaavasti tuomio 11.1.2007, Technische Glaswerke Ilmenau v. komissio, C-444/04 P, ei julkaistu, EU:C:2007:6, 30 kohta).

21 Näin ollen kantajan väitteet, joilla hän moittii EKP:ia siitä, ettei tämä ole perustellut riittävästi sitä, miksi se on soveltanut samaa veron laskentamenetelmää kuin komissio on soveltanut, tai siitä, ettei EKP ole selittänyt syytä, jonka vuoksi se soveltaa samaa veron laskentamenetelmää sellaisiin

henkilöstönsä jäseniin, jotka pitävät vanhempainvapaata ja jotka pitävät palkatonta vapaata (ks. edellä 14 kohta), eivät ole sellaisia, että ne kyseenalaistaisivat edellä 19 kohdassa esitetyn päätelmän, koska EKP:lla ei ollut velvollisuutta vastata kaikkiin kantajan esittämiin väitteisiin.

22 Tästä seuraa, että kolmas kanneperuste, joka koskee riidanalaisen päätöksen perustelujen puutteellisuutta, on hylättävä.

Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu asetuksessa N:o 260/68 vahvistettujen veron laskemista koskevien säännösten rikkomiseen ja ilmeiseen arviointivirheeseen

23 Kantaja väittää ensinnäkin, että asetuksen N:o 260/68 3 ja 4 artiklan mukaan unionin virkamiesten ja muun henkilöstön maksettavaksi tuleva vero on laskettava saadun palkan perusteella. Väitteidensä tueksi kantaja vetoaa muun muassa 21.10.2009 annettuun tuomioon Ramaekers-Jørgensen v. komissio (F-74/08, EU:F:2009:142) perustuvaan oikeuskäytäntöön. Hän täsmentää, etteivät unionin tuomioistuimet ole nimenomaisesti lausuneet tästä kysymyksestä aiemmin. Hän lisää, että asetuksen N:o 260/68 7 artiklan ensimmäisessä kohdassa ei ole määritelty täsmällisesti käsitettä ”vastaava kuukausittainen maksu” ja että EKP:n siitä riidanalaisessa päätöksessään tekemä tulkinta ei ole itsestään selvä. Kantaja väittää tältä osin, että jos verosäännöksen tulkinnasta on epäselvyyttä, on sovellettava verovelvollisen kannalta edullisinta tulkintaa.

24 Kantaja esittää tämän jälkeen, että toisin kuin EKP väittää oikaisuvaatimuksen ja valituksen hylkäämisestä tehdyissä päätöksissä, sen soveltama menetelmä ei ole sama kuin komission käyttämä menetelmä, vaikka asetuksen N:o 260/68 10 artiklassa velvoitetaan unionin hallintoyksiköt neuvottelemaan keskenään, jotta taataan kyseisen asetuksen säännösten yhdenmukainen soveltaminen. Kantaja havainnollistaa tätä väitettä laskelmalla, joka perustuu komission henkilöstön käyttöön annettuun rahoituslaskelmaan ja joka osoittaa, että kyseinen toimielin laskee hänen tilanteeseensa rinnastettavassa tilanteessa maksettavan veron asianomaisen virkamiehen tai muun henkilökunnan jäsenen tosiasiallisesti saaman palkan perusteella. Kantaja väittää myös, että EKP oli 19.1.2024 toimielimen intranetissä julkaistussa henkilöstölle suunnatussa tiedonannossaan myöntänyt, että menetelmä, jossa vero laskettiin pro rata -periaatteella niiden kuukausien osalta, jotka eivät olleet täysiä työskentelykuukausia, oli puutteellinen.

25 Kantaja väittää lopuksi, että EKP soveltaa virheellisesti samaa menetelmää laskeakseen veron, joka virkamiehen tai muun henkilökunnan jäsenen on maksettava vanhempainvapaan tai palkattoman vapaan yhteydessä, vaikka näitä kahta vapaan muotoa ei voida rinnastaa toisiinsa. Kantajan mukaan henkilöstön jäsenellä, joka on palkattomalla vapaalla, on oikeus toimia palkallisissa tehtävissä mainitun vapaan aikana, kun taas näin ei ole sellaisen henkilöstön jäsenen osalta, joka on vanhempainvapaalla.

26 EKP kiistää tämän väitteet.

27 Aluksi on todettava, että vaikka kantaja vetoaa ensimmäisessä kanneperusteessaan muodollisesti asetuksessa N:o 260/68 vahvistettujen verosäännösten rikkomiseen ja ilmeiseen arviointivirheeseen, hän väittää ensimmäisessä kanneperusteessaan itse asiassa, että EKP on tehnyt oikeudellisen virheen. Ensimmäisessä kanneperusteessaan kantaja nimittäin väittää, että EKP:n tulkinta asetuksen N:o 260/68 7 artiklan ensimmäisestä kohdasta on virheellinen. Jos näin

olisi, olisi katsottava, että EKP on tehnyt oikeudellisen virheen kyseisen säännöksen tulkinnassa, minkä kantaja on lisäksi myöntänyt istunnossa vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen kysymykseen.

28 On myös huomattava, että kantajan väite, jonka mukaan EKP soveltaa virheellisesti samaa menetelmää laskeakseen veron, joka virkamiehen tai muun henkilökunnan jäsenen on maksettava vanhempainvapaan tai palkattoman vapaan yhteydessä, vaikka näitä kahta vapaan muotoa ei voida rinnastaa toisiinsa (ks. edellä 25 kohta), menee päällekkäin toisen kanneperusteen kanssa, joka koskee yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista ja jota tarkastellaan jäljempänä ensimmäisen kanneperusteen tutkimisen jälkeen.

29 Mitä tulee 21.10.2009 annettuun tuomioon Ramaekers-Jørgensen v. komissio (F-74/08, EU:F:2009:142), johon kantaja on vedonnut perustellakseen väitettään, jonka mukaan unionin virkamiesten ja muun henkilöstön maksettavaksi tuleva vero on aina laskettava saadun palkan perusteella (ks. edellä 23 kohta), on EKP:n tavoin todettava, että kyseisessä tuomiossa kyseessä oleva tilanne on erilainen kuin nyt esillä olevassa asiassa. Asiassa, jossa annettiin kyseinen aikaisempi tuomio, oli itse asiassa kysymys veron perusteen määrittämisestä maksettavan veron laskemista varten sellaisen kantajan erityistapauksessa, joka yhdisti puolisonsa kuoleman jälkeen palkkansa perhe-eläkkeeseen, jolloin perhe-eläkkeestä perittiin yhdistämisen vuoksi suurempi vero kuin jos näitä olisi verotettu erikseen. Kyseisessä asiassa virkamiestuomioistuin katsoi, että tällaisessa tilanteessa veron perusteena oli virkamiehen tai toimihenkilön palkan ja perhe-eläkkeen summa joka kuukausi (tuomio 21.10.2009, Ramaekers-Jørgensen v. komissio, F-74/08, EU:F:2009:142, 48–54 kohta). Käsiteltävässä asiassa esitetty kysymys koskee kuitenkin unionin virkamiehelleen tai muulle henkilöstön jäsenelleen maksamiin määriin sovellettavan verokannan määrittämistä silloin, kun nämä määrät maksetaan alle kuukauden pituisen työskentelyjakson perusteella. Se ei koske veron perusteen määrittämistä.

30 Kantajan johtopäätösten osalta, jotka se on tehnyt komission henkilöstön käyttöön annetusta rahoituslaskelmasta (ks. edellä 24 kohta), on todettava, huolimatta tällaisen välineen todistusvoimaa koskevasta kysymyksestä, että kantajan tekemä laskelma perustuu virheelliseen oletukseen, jonka mukaan palkka alle kuukauden pituisesta työskentelyjaksosta on verrattavissa sellaiselle virkamiehelle tai muulle henkilöstön jäsenelle maksettavaan kuukausipalkkaan, joka hoitaa tehtäviään osa-aikaisesti. Lukujensa osoittamiseksi kantaja itse asiassa vertasi sellaisen virkamiehen, jonka palkkaluokka on AD 10, palkkataso 4, ja joka saa täyden kuukausipalkan, tilannetta sellaisen virkamiehen tilanteeseen, joka on samassa palkkaluokassa ja samalla palkkatasolla ja joka tekee tavanomaista osa-aikaista työtään 50 prosentilla kokoaikaisesta palkasta, saman kuukauden aikana. Näissä kahdessa tilanteessa palkkaluokan AD 10 palkkatason 4 virkamiehen palkka on kuitenkin täysi kuukausipalkka, vaikka toisessa tapauksessa se maksetaan osa-aikatyöstä, eikä asetuksen N:o 260/68 7 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitetun kaltainen palkka, joka maksetaan alle kuukauden pituiselta työskentelyjaksolta.

31 Näiden alustavien huomautusten jälkeen on todettava, että ensimmäisessä kanneperusteessa esitetyn kysymyksen, joka koskee unionin virkamiehelleen tai muulle henkilöstön jäsenelleen maksamiin määriin sovellettavan verokannan määrittämistä silloin, kun nämä määrät liittyvät alle kuukauden pituiseen työskentelyjaksoon, tutkiminen edellyttää asetuksen N:o 260/68 7 artiklan ensimmäisen kohdan tulkintaa, josta asianosaiset ovat eri mieltä.

32 Tältä osin on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden säännöksen tai määräyksen tulkitsemisessa on otettava huomioon paitsi sen sanamuoto myös asiayhteys ja sillä säännöstöllä tavoitellut päämäärät, jonka osa säännös tai määräys on (ks. tuomio 21.12.2023, G. K. ym. (Euroopan syyttäjänvirasto), C-281/22, EU:C:2023:1018, 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

33 Asetuksen N:o 260/68 7 artiklan ensimmäisen kohdan sanamuodosta on todettava, että siinä säädetään seuraavaa:

”Jos verotettava maksu on suoritettu lyhyemmältä kuin yhden kuukauden ajalta, verokanta on vastaavaan kuukausittaiseen maksuun sovellettava verokanta.”

34 Asetuksen N:o 260/68 7 artiklan ensimmäisessä kohdassa asetetaan siten alle kuukauden pituista työskentelyjaksoa koskevaan ”verotettavaan maksuun” sovellettava verokanta riippuvaiseksi ”vastaavaan kuukausittaiseen maksuun” sovellettavasta verokannasta.

35 Tältä osin on todettava, että käsitteen ”verotettava maksu” merkitys ja ulottuvuus voidaan määritellä ottaen huomioon asetuksen N:o 260/68 3 artikla. Viimeksi mainitusta säännöksestä seuraa, että unionin virkamiehilleen ja muulle henkilöstölleen maksamat palkat ja palkkiot ovat veronalaisia ja niitä voidaan näin ollen pitää kyseisen asetuksen 7 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettuina ”verotettavina maksuina”, koska veron perusteena on yhtäältä eri määrät ja korvaukset, jotka katsotaan korvauksiksi virkamiehen suorittaman tehtävän aiheuttamista kuluista, ja toisaalta niistä vähennetään erilaiset perhe- tai sosiaaliperusteiset etuudet ja lisät, joihin sovelletaan yhtä tai useampaa vähennystä asianomaisen virkamiehen tai muun henkilöstön jäsenen tilanteesta riippuen.

36 Sitä vastoin käsitettä ”vastaava kuukausittainen maksu” ei ole määritelty asetuksessa N:o 260/68.

37 Koska kyseisellä käsitteellä viitataan sekä ”kuukausittaiseksi” että ”vastaavaksi” luokiteltuun maksuun, sitä ei voida tulkita siten, että sillä viitattaisiin veronalaiseen maksuun, joka ei ole kuukausittainen. Näin ollen asetuksen N:o 260/68 7 artiklan ensimmäistä kohtaa on sen sanamuodon mukaan tulkittava siten, että kun henkilöstön jäsen saa palkkaa alle kuukauden ajalta, tähän osittaiseen palkkaan sovellettava verokanta lasketaan täyden työskentelykuukauden kuukausipalkan perusteella.

38 On tutkittava, vahvistaako tämän asetuksen N:o 260/68 7 artiklan ensimmäisen kohdan sanamuodon mukaisen tulkinnan sekä sen kontekstuaalinen että teleologinen tulkinta.

39 Ensinnäkin asetuksen N:o 260/68 7 artiklan ensimmäisen kohdan asiayhteydestä on todettava erityisesti, että asetuksen N:o 260/68 3–7 ja 13 artiklassa vahvistetaan veron perusteen määrittämistä ja sen maksamista koskevat säännöt. Kyseisen asetuksen 3 §:n 1 momentissa säädetään veron kuukausittaisesta luonteesta, ja lisäksi saman asetuksen 13 artiklassa määritellään veron perusteen keskeiset osatekijät. Saman asetuksen 4–6 artiklassa säädetään veron laskentamenetelmästä. Progressiivinen verokanta vahvistetaan 4 artiklassa kullekin tuloluokalle 8 ja 45 prosentin välille. Lisäksi 5 artiklassa täsmennetään tiettyjen tulojen laskentamenetelmä veron perusteen määrittämiseksi, kun taas 6 artiklassa säädetään tietyistä poikkeuksista 3 ja 4 artiklaan verokannan vahvistamiseksi tiettyjen tulojen osalta.

40 Asetuksen N:o 260/68 7 artiklassa täsmennetään tämän jälkeen tiettyjä yksityiskohtaisia sääntöjä koskien verokannan vahvistamista silloin, kun verovelvolliselle suoritettu maksu liittyy muuhun työskentelyjaksoon kuin yhden kuukauden ajanjaksoon. Asetuksen N:o 260/68 7 artiklan

ensimmäisessä kohdassa säädetään maksusta, jota sovelletaan alle kuukauden pituiseen työskentelyjaksoon. Saman artiklan toisessa kohdassa säädetään maksusta, jota sovelletaan yli kuukauden pituiseen työskentelyjaksoon. Kyseisen artiklan kolmas kohta koskee sellaisia korjauksena suoritettuja maksuja, jotka eivät liity siihen kuukauteen, jonka kuluessa ne on maksettu.

41 Asetuksen N:o 260/69 7 artiklassa viitataan siis yhden kuukauden ajanjaksoon, jotta voidaan erottaa toisistaan ajanjaksot, jotka ovat joko lyhyempiä tai pidempiä. Koska kyseisen asetuksen 3 artiklan mukaan veroa on maksettava kuukausittain unionin kullekin verovelvolliselle yhden kuukauden pituisen työskentelyjakson perusteella maksamasta palkasta, kyseisen asetuksen 7 artiklassa säädetyt verokannan vahvistamismenettelyt poikkeavat kyseisen asetuksen 3 ja 4 artiklassa säädetyistä menettelyistä, joita sovelletaan, kun verovelvolliselle maksetaan korvaus tämän pituisen työskentelyjakson perusteella.

42 Lisäksi on todettava, että asetuksen N:o 260/68 7 artiklan toisessa kohdassa säädetään, että ”jos verotettava maksu on suoritettu pidemmältä kuin kuukauden ajalta, vero lasketaan niin kuin tämä maksu olisi ollut jaettuna tasan niille kuukausille, joilta se on maksettu”.

43 Tästä säännöksestä seuraa, että siinä tapauksessa, että verotettava maksu koskee yli kuukauden pituista ajanjaksoa, maksettavan veron määrittämiseksi on katsottava, että tämä maksu on tavallisesti jaettu niiden kuukausien aikana, joihin se liittyy. Näin ollen tällaiselta ajanjaksolta poikkeuksellisesti maksettavaa palkkaa on verotettava samalla verokannalla kuin verovelvollisen täydeltä työskentelykuukaudelta saamaa palkkaa.

44 Näin ollen samaa verokantaa on sovellettava myös alle kuukauden ajalta maksettuun palkkaan.

45 Asiayhteys, johon asetuksen N:o 260/68 7 artiklan ensimmäinen kohta kuuluu, tukee siten tämän säännöksen sanamuotoon perustuvaa tulkintaa, joka on esitetty edellä 37 kohdassa.

46 Toiseksi sillä säännöstöllä tavoitelluista päämääristä, johon mainittu säännös kuuluu, on todettava, että asetuksen N:o 260/68 johdanto-osasta ilmenee, että sen tavoitteena on muun muassa vahvistaa edellytykset, joiden täyttyessä unionin virkamiehet ja muu henkilöstö, joihin erioikeuksista ja vapauksista tehdyn pöytäkirjan 13 artiklaa sovelletaan, maksavat veroa kyseisessä 13 artiklassa tarkoitetuista palkoista ja palkkioista.

47 Lisäksi on todettava, että vaikka asetuksen N:o 260/68 7 artiklan ensimmäisen kohdan tavoitteita ei voida selvästi yksilöidä kyseistä säännöstä tai asetusta luettaessa, on korostettava, että kyseisen säännöksen tulkitseminen kantajan ehdottamalla tavalla – siten, että alle yhden kuukauden ajanjaksolta maksettavaan palkkaan sovellettaisiin kyseisen asetuksen 3 ja 4 artiklassa säädettyä veron laskentamenetelmää, – veisi kyseiseltä säännökseltä kokonaan tehokkaan vaikutuksen, koska sitä olisi sovellettava alle kuukauden ajalta maksettavaan palkkaan, vaikka asetuksen N:o 260/68 7 artiklan ensimmäisessä kohdassa vahvistetun verokannan soveltamisen edellytyksenä on kuitenkin sama veron laskentamenetelmä, johon kuuluu kyseinen verokanta, kuin asetuksen N:o 260/68 3 ja 4 artiklassa.

48 Näin ollen on katsottava, että asetuksen N:o 260/68 7 artiklan ensimmäisen kohdan teleologinen tulkinta tukee myös edellä 37 kohdassa esitettyä päätelmää.

49 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että asetuksen N:o 260/68 7 artiklan ensimmäistä kohtaa on tulkittava siten, että jos palkkaa maksetaan alle kuukauden pituiselta työskentelyjaksolta, kyseiseen summaan on sovellettava verokantaa, jota sovelletaan asianomaisen virkamiehen tai muun henkilöstön jäsenen saamiin tuloihin, kun hän on työskennellyt koko kuukauden. Kun virkamies tai muu henkilöstön jäsen saa palkkaa lyhyemmältä työskentelyjaksolta kuin kuukausi, vero lasketaan siten yhtäältä soveltamalla samaa verokantaa, jota sovellettaisiin, jos asianomainen virkamies tai muu henkilöstön jäsen olisi työskennellyt täyden kuukauden, ja toisaalta tosiasiallisesti tehtyjen työpäivien mukaisessa suhteessa.

50 Näin ollen EKP ei ole tehnyt oikeudellista virhettä tehdessään riidanalaisen päätöksen asetuksen N:o 260/68 7 artiklan ensimmäisen kohdan perusteella, sellaisena kuin sitä on tulkittu edellä 33–48 kohdassa esitettyjen perustelujen mukaisesti, ja ensimmäinen kanneperuste on näin ollen hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka koskee yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista

51 Kantaja moittii EKP:ia siitä, ettei se tehnyt eroa veron laskemisen osalta kahden sellaisen tilanteen välillä, joiden kantaja katsoo olevan erilaisia, mikä on vastoin yhdenvertaisen kohtelun periaatetta. Tältä osin kantaja väittää, että EKP käyttää virheellisesti samaa menetelmää sellaisen veron laskemiseksi, joka virkamiehen tai muun henkilöstön jäsenen on maksettava vanhempainvapaan tai palkattoman vapaan yhteydessä, vaikka näitä kahta vapaan muotoa ei hänen mukaansa voida rinnastaa toisiinsa. Väitteensä tueksi kantaja vetoaa lähinnä siihen, että henkilöstön jäsenellä, joka on muulla palkattomalla vapaalla kuin vanhempainvapaalla, on oikeus harjoittaa palkallista toimintaa kyseisen vapaan aikana, kun taas näin ei ole sellaisen työntekijän osalta, joka on vanhempainvapaalla, ja että tällaisella taloudellisella erolla pitäisi olla vaikutusta maksettavan veron laskemiseen.

52 EKP kiistää nämä väitteet.

53 Aluksi on syytä muistuttaa, että yhdenvertaisen kohtelun periaate, sellaisena kuin se vahvistetaan perusoikeuskirjan 20 artiklassa, on unionin oikeuden yleinen periaate, joka edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tapauksia ei kohdella eri tavalla eikä erilaisia tapauksia kohdella samalla tavalla, ellei tällaista kohtelua voida objektiivisesti perustella. Erilainen kohtelu on perusteltua, kun se perustuu objektiiviseen ja kohtuulliseen perusteeseen eli kun se vastaa asianomaisessa lainsäädännössä hyväksyttävästi tavoiteltua päämäärää ja kun tämä erilainen kohtelu on oikeassa suhteessa asianomaisella kohtelulla tavoiteltuun päämäärään (ks. tuomio 30.11.2023, MG v. EIP, C-173/22 P, EU:C:2023:932, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

54 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaaminen eriytetyn kohtelun vuoksi edellyttää, että kyseessä olevat tapaukset ovat toisiinsa rinnastettavissa, kun tarkastellaan kaikkia näille tapauksille ominaisia seikkoja. Eri tapauksille ominaiset seikat ja se, ovatko tapaukset mahdollisesti rinnastettavissa toisiinsa, on määritettävä ja niitä on arvioitava muun muassa kyseisten säännösten kohteen ja sen päämäärän valossa, joihin kyseessä olevilla säännöksillä pyritään, ja tässä yhteydessä on otettava huomioon sen alan, johon kyseinen toimi kuuluu, periaatteet ja tavoitteet (ks. tuomio 30.11.2023, MG v. EIP, C-173/22 P, EU:C:2023:932, 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

55 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että sellaisen henkilöstön jäsenen tilanne, joka on saanut EKP:n henkilöstöä koskevien palvelussuhteen ehtojen 29 artiklassa tarkoitettua vanhempainvapaata, sellaisena kuin se on täsmennettynä EKP:n henkilöstösääntöjen

5.11 artiklassa, on saadun palkan osalta rinnastettavissa sellaisen henkilöstön jäsenen tilanteeseen, joka on saanut muunlaista palkatonta vapaata, sellaisena kuin siitä säädetään mainittujen henkilöstöä koskevien palvelussuhteen ehtojen 30 artiklassa ja täsmennetään kyseisten henkilöstösääntöjen 5.12 artiklassa. Olipa kyseessä olevan vapaan oikeudellinen perusta mikä hyvänsä, olipa kyse EKP:n henkilöstöä koskevien palvelussuhteen ehtojen 29 artiklasta tai 30 artiklasta, tätä vapaata kutsutaan palkattomaksi eli se merkitsee sitä, että asianomaiselle henkilöstön jäsenelle ei kummassakaan tapauksessa ja tämän vapaan aikana makseta mitään palkkaa EKP:n toimesta, joka liittyisi hänen ammattitoimintansa harjoittamiseen. Mikään ei myöskään estä sitä, että vanhempainvapaa ja muut palkattomat vapaat myönnetään EKP:ssa alle kuukauden ajaksi tai ne alkavat kuukauden aikana siten, että henkilöstön jäsenet, joita tällainen vapaa koskee, voivat molemmissa tapauksissa saada palkkaa alle kuukauden pituiselta jaksolta.

56 Näin ollen kantaja ei voi perustellusti väittää, että vanhempainvapaata ja muita EKP:n henkilöstöä koskevissa palvelussuhteen ehdoissa määrättyjä palkattomien vapaiden muotoja ei voida rinnastaa toisiinsa, joten hän ei voi pätevästi vedota yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen, joka liittyy siihen, että EKP soveltaa samalla tavalla asetuksen N:o 260/68 7 artiklan ensimmäistä kohtaa vanhempainvapaan tai palkattoman vapaan tapauksessa, joka on myönnetty alle kuukauden pituiseksi jaksoksi tai joka alkaa kesken kuukauden, jolloin palkkaa maksetaan alle kuukauden ajalta.

57 Tätä päätelmää ei horjuta kantajan väite, jonka mukaan EKP:n henkilöstön jäsen, joka on muulla palkattomalla vapaalla kuin vanhempainvapaalla, saa harjoittaa palkattua sivutoimista toimintaa tämän vapaan aikana, kun taas EKP:n henkilöstön jäsen, joka on vanhempainvapaalla, ei voi tehdä näin, joten heidän tilanteensa eivät olisi vertailukelpoisia. Sillä, että tietyt muulla palkattomalla vapaalla kuin vanhempainvapaalla olevat henkilöstön jäsenet voivat harjoittaa sivutoimista toimintaa, ei ole vaikutusta heidän taloudelliseen asemaansa EKP:iin nähden, koska heidän palkkansa maksaminen keskeytetään, kuten myös vanhempainvapaalla olevien henkilöstön jäsenten osalta.

58 Toinen kanneperuste, joka koskee yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista, on näin ollen hylättävä, ja kanne on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

59 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian ja EKP on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantaja on velvoitettava korvaamaan EKP:n oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (yhdeksäs jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) DO velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Truchot Kanninen Perišin

Julistettiin Luxemburgissa 23 päivänä heinäkuuta 2025.

Allekirjoitukset